

Sygnatura akt II Ca 2157/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lutego 2019 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Jarosław Tyrpa (sprawozdawca)
Sędziowie:	SO Beata Tabaka SO Anna Kozłińska

Protokolant: stażysta Robert Nędza

po rozpoznaniu w dniu 21 lutego 2019 r. w Krakowie

na rozprawie

sprawy z powództwa Skarbu Państwa - Naczelnika Urzędu Skarbowego w W.

przeciwko A. B.

o uznanie umowy za bezskuteczną

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Wadowicach

z dnia 23 maja 2018 r., sygnatura akt I C 2251/17

1. oddała apelację;
2. zasądza od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 1800 zł (jeden tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

SSO Anna Kozłińska SSO Jarosław Tyrpa SSO Beata Tabaka

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 21 lutego roku

Strona powodowa Skarb Państwa – Naczelnik Urzędu Skarbowego w W. domagała się uznania za bezskuteczną wobec niej umowy darowizny dokonanej aktem notarialnym sporządzonym przed notariuszem M. K. w Kancelarii Notarialnej w K. przy ulicy (...) zapisanej w repertorium A nr (...), zawartej w dniu 11 stycznia 2013 roku, na mocy której J. B. darował żonie A. B. udział wynoszący 1/92 części nieruchomości położonej w K., a stanowiącej samodzielny lokal niemieszkalny (garaż) nr (...) w budynku przy ulicy (...) o powierzchni użytkowej 1118,95 m⁽²⁾, objęty księgą

wieczystą o numerze nr (...) - celem ochrony wierzytelności przysługującej powodowi wobec darczyńcy J. B., w kwocie 48 498,00 zł należności głównej wraz z odsetkami za zwłokę, z tytułu zaległego zobowiązania podatkowego w podatku dochodowym od osób fizycznych – liniowym i podatku od towarów i usług, objętych tytułami wykonawczymi: o nr SM (...) z dnia 5 września 2013 roku, o nr SM (...) z dnia 4 października 2013 roku i o nr SM (...) z dnia 11 marca 2014 roku. Strona powodowa domagała się także nakazania pozwanej A. B., by zezwoliła na przeprowadzenie egzekucji z udziału wynoszącego 1/92 części nieruchomości zapisanej w księdze wieczystej Sądu Rejonowego dla Krakowa - Podgórze w Krakowie o nr (...), stanowiącej własność pozwanej na podstawie umowy darowizny z dnia 11 stycznia 2013 roku, zawartej przez notariuszem M. K. w Kancelarii Notarialnej w K. przy ulicy (...) na zaspokojenie wierzytelności przysługującej powodowi wobec J. B. w łącznej kwocie 48 496,00 zł należności głównej wraz z odsetkami za zwłokę. Nadto, strona powodowa wyartykułowała żądanie zasądzenia na jej rzecz kosztów postępowania oraz zasądzenia na rzecz Sądu kosztów procesu, od których uiszczenia była zwolniona z mocy ustawy.

Pozwana A. B. domagała się oddalenia powództwa w całości. W odpowiedzi na pozew oraz w dalszych pismach procesowych wskazywała, że zawarta pomiędzy nią J. B. umowa darowizny z dnia 11 stycznia 2013 roku nie miała charakteru nieodpłatnego, ponieważ w zamian za jej zawarcie pozwana samodzielnie spłaca zaciągnięty przez małżonków kredyt hipoteczny, z którego sfinansowano także zakup miejsca postojowego, stanowiącego przedmiot umowy darowizny. Wskazywała, że w chwili zawierania tejże umowy zaległości podatkowe J. B. były niewielkie, a pozwana w ogóle o nich nie wiedziała. Podnosiła także, że przez zaskarżoną czynność nie doszło do pokrzywdzenia wierzyciela.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 23 maja 2018r. Sąd Rejonowy w Wadowicach:

- w punkcie I uznał za bezskuteczną wobec powoda Skarbu Państwa – Naczelnika Urzędu Skarbowego w W. umowę darowizny dokonanej aktem notarialnym sporządzonym przed notariuszem M. K. w Kancelarii Notarialnej w K. przy ulicy (...) repertorium A nr (...) z dnia 11 stycznia 2013 roku, na podstawie której J. B. darował pozwanej A. B. udział wynoszący 1/92 części nieruchomości stanowiącej samodzielny lokal niemieszkalny (garaż) (...) o powierzchni użytkowej 1 118,95 m⁽²⁾ położony w K. w budynku przy ulicy (...), objęty księgą wieczystą nr (...) celem ochrony wierzytelności przysługującej powodowi Skarbowi Państwa – Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w W. wobec J. B. w kwocie 48 496,00 zł (czterdzieści osiem tysięcy czterysta dziewięćdziesiąt sześć złotych) należności głównej wraz z odsetkami za zwłokę z tytułu zaległego zobowiązania podatkowego w podatku dochodowym od osób fizycznych – liniowym i podatku od towarów i usług, objętych tytułami wykonawczymi o numerach: SM (...) z dnia 5 września 2013 roku, SM (...) z dnia 4 października 2013 roku oraz SM (...) z dnia 11 marca 2014 roku;

- w punkcie II oddalił powództwo w pozostałym zakresie;

- w punkcie III zasądził od pozwanej A. B. na rzecz strony powodowej Skarbu Państwa – Naczelnika Urzędu Skarbowego w W. kwotę 3 600,00 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

- w punkcie IV nakazał pobrać od pozwanej A. B. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Wadowicach kwotę 2 425,00 zł (dwa tysiące czterysta dwadzieścia pięć złotych) tytułem opłaty sądowej od pozwu od uiszczenia której strona powodowa była zwolniona.

Wyrok ten zapadł w oparciu o następujące ustalenia faktyczne:

A. B. i J. B. są małżeństwem. Małżonkowie pozostają w separacji faktycznej. W dniu 29 maja 2006 roku pomiędzy Bankiem (...) S.A. z siedzibą w K. a A. i J. małżonkami B. zawarta została umowa kredytu hipotecznego nr (...) - (...) przeznaczona na sfinansowanie zaliczek na poczet ceny nabycia odrębnego prawa do lokalu mieszkalnego od Spółdzielni Mieszkaniowej (...) z siedzibą w K., położonego w K. przy ulicy (...). Zabezpieczeniem powyższej umowy ustanowiono hipotekę zwykłą na nieruchomości stanowiącej lokal mieszkalny nr (...) położony K. przy ulicy (...) oraz cesję praw z polisy ubezpieczeniowej. W dniu 25 czerwca 2007 roku pomiędzy Bankiem (...) S.A. z siedzibą w K. a A. i J. małżonkami B. zawarta została umowa kredytu hipotecznego nr (...) - (...) przeznaczona na wykończenie lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w K. przy ulicy (...). Zabezpieczeniem powyższej umowy ustanowiono hipotekę

zwykłą na wpisaną na tej nieruchomości. Na poczet zakupu miejsca postojowego położonego w bloku przy ulicy (...) dokonano wpłat na łączną kwotę 15 772,70 zł: w dniu 17 lipca 2006 roku oraz 20 marca 2007 roku. Na podstawie umowy ustanowienia odrębnej własności lokalu oraz umowy przeniesienia własności zawartej w dniu 2 stycznia 2008 roku w Kancelarii Notarialnej w K. przed notariuszem K. G. do Repertorium A nr (...) A. i J. małżonkowie B. nabyli prawo własności nieruchomości składającej się z lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w K. przy ulicy (...) wraz z przynależną do niego komórką lokatorską. W dniu 24 stycznia 2008 roku A. B. i J. B. zaciągnęli z (...) Bank S.A. w G. kredyt na cele konsumpcyjne oraz na spłatę kredytów mieszkaniowych w (...) S.A. z dnia 29 maja 2006 roku, z dnia 25 czerwca 2007 roku oraz kredytu samochodowego w (...) Bank (...) S.A. Na podstawie umowy majątkowej małżeńskiej z dnia 9 maja 2011 roku, zwartej w Kancelarii Notarialnej w K. przed notariuszem A. M. do Rep. A nr (...) A. i J. małżonkowie B. ustanowili w swoim małżeństwie ustrój rozdzielności majątkowej z dniem zawarcia niniejszej umowy. Na podstawie umowy przeniesienia własności z dnia 19 marca 2012 roku zawartej w Kancelarii Notarialnej w K. przed notariuszem K. G. do repertorium A nr (...) małżonkowie A. i J. B. nabyli do majątków osobistych udziały wynoszące po 1/92 części w nieruchomości położonej w Krakowie przy ulicy (...) stanowiącej samodzielny lokal niemieszkalny (garaż) nr (...) objęty KW nr (...). W 2013 roku sytuacja finansowa J. B. uległa znacznemu pogorszeniu, tak że w konsekwencji zaprzestał on regulowania swoich zobowiązań wobec Urzędu Skarbowego. Saldo kredytu hipotecznego małżonków B. na dzień 3 stycznia 2013 roku wynosiło 242955,21 CHF. W dniu 11 stycznia 2013 roku w Kancelarii Notarialnej w K. przed notariuszem M. K. do repertorium A nr (...) A. B. i J. B. zawarli umowę darowizny mającą za przedmiot udział wynoszący 1/92 części w nieruchomości położonej w K. stanowiącej samodzielny lokal niemieszkalny (garaż) (...) w budynku przy ulicy (...) o powierzchni użytkowej 1118,95m⁽²⁾, dla której Sąd Rejonowy dla Krakowa – Podgórze w Krakowie prowadzi księgę wieczystą nr (...). Na podstawie powyższej umowy dokonano wpisu własności przedmiotowego udziału w nieruchomości do księgi wieczystej (...). Według stanu na dzień 11 stycznia 2013 roku J. B. zalegał wobec Urzędu Skarbowego w W. kwotę 2 715,95 zł tytułem nieuiszczonego podatku VAT oraz kwotę 33 197,31 zł tytułem linowego podatku dochodowego od osób fizycznych. Na dzień 9 maja 2017 roku zaległości te wynosiły odpowiednio 3 596,95 zł oraz 44 899,31 zł. Zgodnie z deklaracjami dla podatku od towarów i usług za czerwiec 2011 roku oraz za lipiec 2011 roku J. B. zobowiązany był do zapłaty podatku Vat w wysokości 1 802 zł oraz 6 739 zł. Za czerwiec nie dokonano zapłaty, zaś za lipiec w dniach 31 sierpnia 2011 roku oraz 13 września 2011 roku dokonano wpłat w łącznej wysokości 5 413 zł. W dniu 2 maja 2013 roku J. B. złożył do Urzędu Skarbowego w W. zeznanie podatkowe o wysokości osiągniętego dochodu za rok 2012, w którym wykazał on kwotę podatku do zapłaty w wysokości 40 109,00 zł oraz osiągnięty dochód w wysokości 211 099,89 zł. W związku z powyższymi zaległościami przeciwko dłużnikowi J. B. wystawione zostały tytuły wykonawcze: w dniu 5 września 2013 roku nr SM (...) na kwotę należności głównej w wysokości 9 831,90 zł obejmujący podatek dochodowy od osób fizycznych za 2012 rok; w dniu 4 października 2013 roku nr SM (...) na kwotę należności głównej w wysokości 23 365,40 zł obejmujący podatek dochodowy od osób fizycznych za 2012 rok oraz w dniu 11 marca 2014 roku nr SM (...) na kwotę należności głównej w wysokości 3 128,00 zł obejmujący podatek VAT za czerwiec i lipiec 2011 roku. W dniach: 21 maja 2013 roku i 19 lutego 2014 roku Naczelnik Urzędu Skarbowego w W. skierował do J. B. upomnienia dotyczące zaległości w podatku Vat oraz podatku dochodowym od osób fizycznych. W dniu 12 czerwca 2014 roku od J. B. odebrano do protokołu o stanie majątkowym zobowiązanego informacje o jego stanie majątkowym, z których wynikało, że nie posiada on wartościowego majątku, jak również środków finansowych. Pozostaje natomiast zobowiązany wobec innych wierzycieli na łączną kwotę 117 000,00 zł. Postanowieniem z dnia 14 września 2015 roku Naczelnik Urzędu Skarbowego w W. umorzył postępowanie egzekucyjne prowadzone wobec J. B. na podstawie wymienionych tytułów wykonawczych, wobec stwierdzenia, że w postępowaniu tym nie uzyska się kwoty przewyższającej wydatki egzekucyjne. W dniu 9 lutego 2016 roku J. B. złożył wykaz majątku w sprawie o sygnaturze I Co 1610/14, w której podał, że nie posiada żadnego majątku, zaś 4-5 lat wcześniej dokonał na rzecz żony darowizny nieruchomości (mieszkania) położonego w K., przy ulicy (...). Przez cały rok 2017 A. B. dokonywała wpłat ze swojego rachunku bankowego w kwotach około 4 000,00 zł miesięcznie tytułem zasilenia portfela PLN. Saldo kredytu hipotecznego na dzień 3 stycznia 2018 roku wynosiło 203 118,74 CHF. Z rachunku bankowego A. B. dokonywane są także wpłaty rachunków na poczet czynszu do spółdzielni mieszkaniowej, rachunków za media oraz podatku od nieruchomości. J. B. pozostaje zobowiązany wobec banków z tytułu zaciągniętych wspólnie z żoną zobowiązań kredytowych. A. B. pozostaje właścicielem udziału wynoszącego 2/92

części nieruchomości położonej w K., a stanowiącej samodzielny lokal niemieszkalny (garaż) (...) w budynku przy ulicy (...) o powierzchni użytkowej 1118,95 m⁽²⁾, objęty księgą wieczystą o numerze nr (...).

W oparciu o powyższe ustalenia Sąd Rejonowy przywołując treść art. 527 § 1 k.c. i 528 k.c. uznał powództwo w przeważającej części za uzasadnione. Wskazał, że wskutek umowy darowizny zawartej pomiędzy J. B. i A. B. z dnia 11 stycznia 2013 roku A. B. uzyskała korzyść majątkową jaką było nabycie udziału wynoszącego 1/92 części w prawie własności garażu położonego w budynku przy ulicy (...) w K.. Niewątpliwym jest, że wskutek tej czynności doszło do pokrzywdzenia wierzycieli J. B.. Stan pokrzywdzenia wierzyciela określa art. 527 § 2 k.c. stanowiący, że czynność prawna dłużnika jest dokonana z pokrzywdzeniem wierzycieli, jeżeli wskutek tej czynności dłużnik stał się niewypłacalny, albo stał się niewypłacalny w wyższym stopniu, niż był przed dokonaniem czynności. Charakter tejże czynności określa się jednak według chwili zaskarżenia czynności, a nie według chwili jej dokonania. Już w chwili dokonywania rzeczony umowy darowizny J. B. znajdował się w trudnej sytuacji finansowej (co wynikało zarówno z jego zeznań jak i przedstawianych dokumentów w postaci upomnień, zeznań i deklaracji podatkowych, z których wynikało że nie reguluje on na bieżąco swoich zobowiązań), która z czasem uległa pogorszeniu i doprowadziła do bezskuteczności egzekucji prowadzonej przeciwko niemu przez Naczelnika Urzędu Skarbowego w W.. Zaskarżona czynność spowodowała ubycie z majątku dłużnika wartościowego składnika, który mógł podlegać spieniężeniu jak również, z którego możliwe byłoby prowadzenie egzekucji. W ocenie Sądu wątpliwości nie budzi także fakt, że zawierając umowę darowizny z dnia 11 stycznia 2013 roku J. B. działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli. Jak już wspomniano powyżej, w swych zeznaniach podał on, że jego sytuacja finansowa uległa znacznemu pogorszeniu w 2013 roku. Z zeznania podatkowego za rok 2012 wynika, że już przez cały ten rok nie odprowadzał on zaliczek na poczet podatku dochodowego od osób fizycznych, jak również posiadał zaległości w płatności podatku Vat. Musiał on zatem co najmniej uświadamiać sobie, że zawarcie umowy darowizny istotnego składnika majątkowego może spowodować niemożność zaspokojenia się wierzycieli z jego majątku. Co więcej, zaskarżona w niniejszej sprawie czynność dłużnika to umowa darowizny. W takiej sytuacji, zgodnie z treścią art. 529 k.c., domniemywa się, że dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, jeśli w chwili jej dokonania był już niewypłacalny. Ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że na dzień zawarcia umowy J. B. nie regulował na bieżąco swoich zobowiązań. Był zatem niewypłacalny. Można skutecznie domniemywać, że działał z pokrzywdzeniem wierzycieli, albowiem żaden dowód przeciwny nie został przez pozwaną zaproponowany.

Spełniona została także ostatnia przesłanka wiedzy lub możliwości dowiedzenia się przez osobę trzecią o tym, że wskutek świadomego działania dłużnika wierzyciele zostali pokrzywdzeni. Tej przesłanki dotyczy domniemanie z art. 527 § 3 k.c., zakładające że kiedy na skutek działania dłużnika korzyść majątkową uzyskała osoba będąca w bliskim z nim stosunku widziała ona o działaniu dłużnika z pokrzywdzeniem wierzycieli. Chodzi tutaj o taki stosunek bliskości między dwiema osobami, który uzasadnia przyjęcie, że jedna z nich jest w posiadaniu informacji o obecnej sytuacji majątkowej drugiej. Zaskarżona w niniejszej sprawie czynność miała miejsce pomiędzy małżonkami. Małżonek bez wątplenia jest osobą bliską, nawet w sytuacji pozostawania w separacji faktycznej. Pozwana nie obaliła powyższego domniemania wskazując jedynie pobieżnie, że nic nie wiedziała o sytuacji męża, gdyż żyją oddzielenie. Z zasad wiedzy i doświadczenia życiowego wynika, że w sytuacji pozostawania w małżeństwie, nawet w stanie separacji faktycznej, konieczne jest przekazywanie sobie informacji dotyczących sytuacji materialnej drugiej osoby, zwłaszcza kiedy małżonkowie są współdłużnikami z racji zaciągniętych kredytów czy też są zobligowani do łożenia na utrzymanie wspólnych dzieci (jak to ma miejsce w rozpatrywanej sprawie).

Za nieuzasadnione Sąd pierwszej instancji uznał twierdzenia pozwanej o braku przysporzenia pod tytułem darmym. Nieodpłatność czynności, na podstawie której osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową ma znaczenie wyłącznie dla przesłanki wiedzy o działaniu dłużnika z pokrzywdzeniem wierzycieli. W rozpatrywanej sprawie okoliczności te nie miały znaczenia, ponieważ pozwana nie obaliła domniemania z art. 527 § 3 k.c., zgodnie z którym, jako osoba bliska dłużnika wiedzę taką posiadała. Jeżeli by jednak nawet nie brać pod uwagę tej okoliczności to wskazać należy, że pozwana nie wykazała swoich twierdzeń o rzekomo odpłatnym charakterze zawartej przez małżonków umowy darowizny. J. B., wbrew twierdzeniom pozwanej, nie został zwolniony z długu związanego z zaciągniętym kredytem hipotecznym. Nawet jeśli pozwana spłaca te zobowiązania z własnych środków to nie oznacza że zwolniła go z długu,

jak również że uczyniła to w zamian za otrzymany udział w nieruchomości garażowej. Byłoby z resztą całkowicie nieracjonalne, aby zgadzać się na zwolnienie współdłużnika z wysokiego kredytu w zamian za relatywnie niskiej wartości darowiznę.

Na koniec stwierdzić należy, że strona powodowa dowodami w postaci postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego oraz tytułów wykonawczych, wykazała istnienie niezaspokojonej wierzytelności przysługującej jej wobec dłużnika J. B.

Wobec powyższych okoliczności powództwo – odnośnie żądania uznania umowy darowizny za bezskuteczną - podlegało uwzględnieniu, na podstawie art. 527 k.c. w zw. z art., 528 k.c. i art. 529 k.c. Jednocześnie powództwo zostało oddalone w zakresie drugiego, powiązanego żądania, nakazania pozwanej A. B. na prowadzenie postępowania egzekucyjnego z nieruchomości stanowiącej przedmiot zaskarżonej umowy darowizny. Zgodnie z utrwalonymi w doktrynie i orzecznictwie poglądami w sytuacji uwzględnienia powództwa ze skargi pauliańskiej nie ma potrzeby wydawania odrębnego orzeczenia zezwalającego na prowadzenie egzekucji ze składnika majątkowego stanowiącego przedmiot zaskarżonej czynności dłużnika.

Co się zaś tyczy kosztów postępowania, orzeczenie w tym przedmiocie oparto na podstawie art. 100 zd. 1 i 2 k.p.c.

W apelacji od powyższego wyroku pozwana A. B., zaskarżając go w całości, domagała się jego uchylecia i przekazania sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. Skarżąca zarzuciła, że ustalony przez Sąd pierwszej instancji stan faktyczny jest błędny, gdyż miejsce postojowe zostało zakupione z kredytu, który pozwana spłaca samodzielnie.

Strona powodowa wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy podziela w całości ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy, przyjmując je za własne, uznając tym samym zarzut błędu w ustaleniach faktycznych za nieuzasadniony. Dokonana przez Sąd pierwszej instancji ocena materiału dowodowego jest wszechstronna, dokonana na podstawie całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego, a przy tym nie narusza zasad doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania. W orzecznictwie zostało już wyjaśnione, że w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu przez Sąd pierwszej instancji wniosków z zebranymi dowodami, lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 roku, II CKN 817/00, LEX nr 56906). Dokonana przez Sąd pierwszej instancji ocena dowodów takich cech nie zawiera, a apelująca poza zakwestionowaniem tych ustaleń nie przedstawia żadnych argumentów, z których należałoby wywodzić, iż są one błędne.

Sąd Okręgowy w pełni podziela także stanowisko Sądu pierwszej instancji, który zasadnie przyjął, że wskutek dokonanej darowizny dłużnik stał się niewypłacalny lub stał się niewypłacalny w większym stopniu. Słusznie Sąd pierwszej instancji przyjął także, że w okolicznościach niniejszej sprawy zastosowanie znajduje art. 528 k.c. wobec bezpłatnego charakteru przysporzenia, który wynika z samej treści umowy darowizny (k. 7 – 8). Twierdzenie skarżącej, że dokonywała z własnych środków spłaty kredytu okoliczności tej nie zmienia. Po pierwsze, z umowy kredytu (k. 104 – 118) wcale nie wynika, że dotyczyła ona miejsca postojowego, skoro jest w niej mowa wyłącznie o lokalu mieszkalnym. Po drugie, pozwana sama jest zobowiązana z umowy kredytu, a więc uiszczając raty kredytu regulowała swoje zobowiązanie. Po trzecie wreszcie, z zebranego w sprawie materiału dowodowego wcale nie wynika, aby doszło w jakimś zakresie do zwolnienia z długu dłużnika w zamian za dokonanie umowy darowizny.

Podkreślić również należy, że sam fakt uzyskania przez pozwaną na skutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli bezpłatnej korzyści majątkowej wyklucza zgodnie z art. 528 k.c. po stronie powodowej obowiązek wykazania świadomości osoby trzeciej w rozumieniu art. 527 k.c., co do działania dłużnika z pokrzywdzeniem wierzycieli. W przypadku pozwanej domniemanie takie wynika dodatkowo z art. 527 § 3k.c., zgodnie z którym jeżeli skutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli uzyskała korzyść majątkową osoba będąca w bliskim z nim stosunku, domniemywa się, że osoba ta wiedziała, iż dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli. Niewątpliwie pozwana jako osoba pozostająca z dłużnikiem w bliskim stosunku (małżonka) nie obaliła domniemania powyższego przepisu.

W odniesieniu do zarzutów podniesionych przez pełnomocnika pozwanej na rozprawie apelacyjnej, wskazujących na pozbawienie pozwanej możliwości obrony, co miałyby skutkować uchYLENIEM zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania, wskazać należy, że zarówno w postępowaniu przed Sądem Rejonowym jak i Sądem Okręgowym pozwana była reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, a zatem nie może być mowy o pozbawieniu jej możliwości obrony praw. Przed ustanowieniem pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym pozwana była prawidłowo zawiadomiona o rozprawie. Powodem uchYLENIA wyroku Sądu pierwszej instancji nie mógł być brak formalny apelacji, gdyż tego typu brak mógłby uzasadniać odrzucenie apelacji (art. 370 k.p.c.). Brak taki jednak nie zachodził. Jakkolwiek bowiem apelacja pozwanej jest lakoniczna, to zawiera ona zarzut sprzeczności ustaleń z zebranych w sprawie materiałem dowodowym i wskazanie przez pozwaną przyczyn takiego stanu rzeczy. Fakt, że zarzut ten i jego uzasadnienie nie są rozbudowane nie może mieć znaczenia bowiem w orzecznictwie wyjaśniono, iż nieuzasadniony jest nadmierny formalizm w zakresie wymogów co do zarzutów apelacji i ich uzasadnienia. Z treści apelacji pozwanej wynika, że zarzut pozwanej dotyczył ustaleń faktycznych, które zdaniem pozwanej były błędne z przyczyn zakupu miejsca postojowego z kredytu, który spłaca pozwana. Pozwana miała możliwość uzupełnienia zarzutów apelacji ale sama z tej możliwości nie skorzystała.

Mając powyższe na względzie apelacja jako nieuzasadniona podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i § 2 pkt 5 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych.